მაგრამ მე რავქნა?

მაგრამ მე რა ვქნა. მე. ვისაც სული
მაქვს დაწეწილი მწარე ქარებით,
ვინც აღტაცება არ ვიცი სრული
არც სიყვარულით, არც მწუხარებით.
მე. ვისაც მტანჯველი აზრად გაუარს –
დაკმაყოფილდეს ისევ თბილისით,
ვინც ღამით დასწვავს დ
რომ უფრო მძაფრად იცხოვროს დღისით.
გადია. მე ხომ ღამის ლანდები
მიგვიანებენ საყვარელ ნდომას,
სიკვდილში როდი ვეჭვიანდები,
ვხედავ შეცდომას.
მე დემონები ქროლვით მარადით
მომაგონებენ დაფარულ შხამით,
რომ უიმედოდ მივქროდი ღამით
გატეხილ შუბით და მუზარადით. .
1916